

պետ Կոնյեբըր (Conybeure), որով և աւետարանի հաշակը աւելի տարածուեցաւ և այդ առթիւ յօղուածներ և զրքեր հրատարակուեցան Եւրօպայում։ Այժմ մեզ յաջողուել է գտնել նոյն հատուածի հայերէն մի ուրիշ թարգմանութիւն երկու հնագոյն աւետարանների մէջ։

Հետեւեալ անգամ ասանձին յօղուածով կհրատարակենք, թէ այս նորագիտ թարգմանութիւնը և թէ աւետարանի ուրիշ հատուածների վերաբերութեամբ մեր ժողոված տեղեկութիւնները։

Գ. Վ.

ՍԼՍՈՒՆԵՅ ԴԵՎԻԹ.

(խորոյ թարգմանութիւն)

Հնգայ Մելիք կեղի, ինքն է կապաշտ, ամա կնիկ աստուածապաշտ, Չէնով Օվանի քիրն է։

Ժամանակ մը մնաց, էդ Հնգա մելիքին էրկու տղայ եղաւ. մէկի անուն Ապտըլ—Քերիմ, մէկին Սինամ—Քերիմ։

Ժողովուրդը էկան Հնգայ մելիքի մօտ ասին թէ.—Ամեն օր մեր տղէկներ կը մօրթեա կաքան, յէս օր լէ մեր տղիդ օրն ա. յէս օր լէ քիւ տղէն պտի բերես, մորթես։

Հնգայ Մելիք էկաւ ուր կնկայ մօտ, ասաց.—Ապտըլ մեր տղէկներուց մէկը էնիմ մատաղ։

Անիկ կանչեց էրկու տղէն էրիք—մէկ վրը մէկ չոքին էգիր, մէկէլ վրը մէկ չոքին էգիր—էլաց, բռնեց զուր տղէկներու էրես պագեց։

Տղէկներ խարցուցին.—Մէքայ, յորին կուլաւ։

Ասաց.—Յէս օր շարաթ ա, վաղը կիրակի օր ա, ձեր խէր պոի տանի մորթէ ձիդ կաքերուն։

Լուսուն էլաւ մէր, ամե տղին ձի մի էտուր. մէկ մէկ խուրճի օսկի էտուր, ասաց.—Աերթաք մը ա Մարայ—Մելիք. ձեր քեռիք էն տեղն ա—Չէնով Սարգիս, Չէնով Օվան։

Գեացին խասան Մարի, իրիկուն գեացին մըտ քեռեցներուն։

Չէնով Օվան ասաց—Սինամ—Քերիմ, Ապտըլ—Քերիմ, զու յորին էկաք էն էրկրէն։

Ասին.—Մեր խէր մեզի տանէր կոքերուն մատաղ պտի էներ, մեր մէ ասեց, գեացէք մըտ ձեր քեռիք. Չէնով Սարգիս, Չէնով Օվան։

Ասին.—Տեսնիք իմալ կեղի։

Այժ օր մացին մըտ ուրանց քեռիք, էլան ասին քեռիք.—Մենք ձեզի շենք կանայ տիրէ, գեացէք Վան։

Էլան զարկին գեացին Վան, փաշի զուր կայնան, փաշի մարդիկ էկան.—Դու ի՞նչ մարդ էր, ասին։

Ասին.—Լկերինք փաշին կեղիք մշակ, Գեացին փաշին խապար տուին, փաշէն էլաւ ասեց.—Դու ի՞նչ մարդ էր։

Մենք Հնգայ երկրէն էնք, Փաշին զուր էկան (հաճելի երեւցան), ասաց.—Դու ի՞նչ կատէք։

—Մենք էկերինք կէօ կեղիք քե մշակ, Փաշէն ասաց.—Տարէք թեմիդ տեղ, ետթաղներ թալէք։

Մէկ տարի էդ տեղ նստան, մացին։

Սինամ—Քերիմ Ապտըլ—Քերիմին ասաց.—Փաշէն մեզի բռնաւոր բռնկեց, էս մէկ տարի յիլի էրթանք, փաշին ասինք։

Էլան էկան փաշի մօտ, ասին.—Փաշա, զու մեզի բռնաւոր բերեցիր։

—Չէ, ասաց, յորին բռնաւոր բերեցիր. յէլէք գեացէք, ձեզի պատուէք։

Էլան գեացին պատուեցին, տեսան քրդեր մարդկոցի կըխաղան։

Սինամ—Քերիմ ասաց.—Ապտըլ—Քերիմ, մենք էլ էրթանք իշտ էնոնց խաղանք։

Գեացին, որ մեկ ձեռ տուեցին, ուշաթափ էղան, բնկեան։

Տեսան մարդ չմնաց, առան բռններ, դաւար էկան փաշի զուր, գեացին փաշին խապար տուին.—Լի տես, ինչ ա էրած։

Փաշէն կանչեց զԱպտըլ—Քերիմ, Սինամ—Քերիմ ասաց.—Սինամ—Քերիմ, Ապտըլ—Քերիմ, զու էս ի՞նչ կենէք։

Ասին.—Փաշէն անուշ մնայ, մենք խաղցանք, յըմա (տոպալ) էղաւ։

Ասաց.—Դու զոռեղ աղնաւոր մարդ էք, էնոր ձեզի կանան դայախ տան (գիմանան), գիր մէլ (անգամ մի էս) ամա բան չենէք. թագաւորն օլտայ, տանայ իմ գլուխ կը դանի։

Էլան թորկին գեացին պատուելու. շարաթ մի մացին, գեացին տեսան օրաղիրկեանի մարդիկ մարդկոցի կը խաղան. փէտ կը դանէն իրարու, հանաք կենէն ու կուգան։

Ասին.—Էն բաղիրկեանի մարդոց խեռ մենք էլ խաղանք։

Արն որ ձեռ տուեցին, խեղրուան բնկեան, առան բաղիրկեան, էկան փաշի դիւան կանեցուցին։

—Սինամ—Քերիմ, որդի, ասաց փաշէն. էս ձեր արած բան ի՞նչ ա։

Ասաց.—Էլ չենք էներ։